

SEM BORN IZABRANIK

Prevela
Dubravka Srećković Divković

Laguna

Naslov originala

Sam Bourne
THE CHOSEN ONE

Copyright © Jonathan Freedland 2010
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Fioni, mojoj sestri – i istinskoj junakinji

PROLOG

Nju Orleans, 21. mart, 23.35

Nije on izabrao nju, izabrala je ona njega. Makar je tako izgledalo. Premda je možda i to spadalo u njenu veštinu, izvođačku umetnost.

Nije zurio u nju, nije je fiksirao onim postojanim pogledom za koji je znao da prepada devojke. Nije želeo ni u kome da izaziva nelagodnost. Zato se i pravio da je od onih momaka dođoša, opuštenih i hladnokrvnih. Na poslovnom putu, s posetom jedino striptiz-klubu kako bi mogli pričati da su okusili pravi Nju Orleans – malko se raspojasali, isprobali malčice greha. Velikom gradu takvi momci ne smetaju. Do vraga, ta Nju Orleans od njih živi: jeftin turizam, lepo upakovan.

Zato se iz petnih žila potrudio da deluje nezainteresovano, čak je pogledavao na svoj blekberi, tek povremeno krado-mice osmatrajući pozornicu. Nije ni to prava reč. Prejaka je. „Izvođački prostor“ bio je jedva nešto veći od piste isturene između prigušeno osvetljenih stolova, nekoliko pedalja gde jedva ima mesta da devojka smakne gornji deo, prodrmus

silikonskim prsima, sagne se, i pokaže zadnjicu u tangama pre no što dobaci koji poljubac muškarcima što su joj tutnuli po dvadeseticu u halter.

Uzbuđenje koje poseduju takva mesta moralo je odavno izbledeti, ali nekako se uvek vraćao: ovaj lokal mu je bio stalna meta, svake srede uveče, godinama. Nije imalo istinske veze sa seksom. Posredi je bio mrak koji se njemu sviđao, bezimenost. Prihvatio bi pokoji pozdrav i osmeh prepoznavanja preko šanka, ali ništa više. Ovde su muškarci jedni drugima izbegavali pogled: ako vam se oči susretnu, obojici je u interesu da ih odvratite.

No ipak nije hteo da se kocka sa srećom. Nije želeo da ga prepozna nikakav neznanac, s obzirom na sve što se desilo. Nije želeo da ćaska. Bilo mu je potrebno da razmisli.

Smiri se, govorio je sebi. Sve je pod kontrolom. Zabacio je mamac i oni su ga progutali. I šta s time ako još nema glasa od njih? Treba da im dâ vremena.

Zlatasta lokvica burbona na dnu čaše mamila je. Zapiljio se u nju, prineo je usnama, pa je sručio u jednom odsečnom gutljaju. Peklo je.

Pogled mu je ponovo poleteo ka bini. Nova devojka, nije je pre viđao. Kosa joj je duža, koža joj nekako nije baš onako očerupana i glatka kao u ostalih. Grudi joj izgledaju kao da su prave.

Obuzdavao se kako joj ne bi uputio čuveni ždrak, ali beše prekasno. Gledala je pravo u njega. I to ne ni onim praznim, neprozirnim pogledom devojaka koje sebi nadevaju imena „Savana“ i „Misteri“. Videla ga je, prozirala ga. Da ga nije prepoznala, možda s televizije?

Ponovo je uzeo da se maje oko blekberija; uređaj je bio klizav od vlage s njegovog dlana. Potiskivao je poriv da digne pogled, no posle nekoliko trenutaka se predao. Kad je pogledao, još je onako nepokolebljivo zurila u njega. Ne sa onim lažnim kezom, usavršenim proizvodom devojaka koje umeju da nalože

ćelavog, pijanog tipa da je jebozovan. Ovo je bilo nešto iskrene; maltene toplo.

Tačka joj se završi i ona ode, završavajući obaveznim drmusanjem stražnjice. Čak i to se činilo kao da je upravljeno ka njemu.

Olakšanje mu donese aparat koji mu je zavibriao u ruci, prinudivši ga da se uposli nečim drugim. Nova poruka. Preleteo je pogledom prvi red. Još jedan poziv od medija. Ne ono što on čeka. Prelistao je ostatak pošte od tog dana, praveći se da čita.

„Znaš kako se kaže: Ko nad radom džonja...“

„...završi kô šonja.“

Prekinuo ju je pre nego što joj je uopšte i video lice. Bila je privukla stolicu za mali sto od tamnog drveta koji je on pretvorio u svoje vlasništvo. Iako je nikad nije čuo kako govori, od prvog sloga znao je da je to ona.

„A ti mi ne izgledaš kao šonja.“

„Ni ti meni ne izgledaš kao striptizeta.“

„O, zar? Misliš da nemam kvaliteta za...“

„Nisam to rekao. Hteo sam reći da...“

Spustila je šaku preko njegove nadlanice da ga učutka. Toplina koju joj je na pozornici video u očima još je bila tu. Kosa joj je bila puštena, slivala joj se niz ramena. Nije joj moglo biti više od dvadeset pet godina – gotovo dvostruko manje nego njemu – a ipak je zračila nekom čudnom... čime to? Zrelošću. Ili nečim sličnim, nečim što se retko viđa na takvim mestima. U poređenju s njime, sa tim oznojenim rukama što nervozno otvaraju elektronsku poštu, izgledala je kao kip spokoja. Dao je konobarici znak da im donese po piće.

A potom, s naglaskom koji nije južnjački, već pre srednjozapadni, možda kalifornijski: „I dakle, kakvim se poslom baviš?“

Ovo pitanje donelo je topao talas olakšanja. Značilo je da ga nije prepoznala. Osetio je kako mu se opuštaju leđni mišići. „Ja sam ti nešto kao konsultant. Pružam savete...“

„Znaš šta?“, kaza ona, još držeći ruku mirno preko njegove, a očima tražeći gde su vrata. „Suviše je ovde zagušljivo. Hajde da prošetamo.“

Nije ništa progovorio dok ga je izvodila u Klejbornovu avenuju, gde je saobraćaj još bio gust, čak i u ovaj pozni sat. Zapitao se može li ona, samo kroz šaku, da oseti kako mu tuče bilo.

Najzad skrenuše u jednu sporednu ulicu. Bila je neosvetljena. Devojka pređe nekoliko metara, pa skrenu nalevo u nekakav sokak. Vodio je duž stražnjeg dela nekog bara, od onih nekoliko u tom kraju koji su preživeli Katrinu. Iznutra se čulo lumpovanja, treštala je nečija zdravica kroz prigušen zvučnik.

Zastala je i okrenula mu se licem, propinjući se na prste da bi mu šapnula na uvo. „Lepo mi je kad sam napolju.“

Podosta pre no što je pojmio i razumeo njene reči, krv mu je već navirala ka raznožju. Doživljaj njenog glasa, njen dah u njegovom uhu preplaviše ga željom.

Snažno ju je pritisnuo uza zid, smesta joj se mašivši pod suknju. Ona navali na njega usnama, poletno se ljubeći s njime. Zubi joj se zariše u njegovu donju usnu.

Suknja beše dignuta, a on je kretao da raskopčava sebi kaiš. Ona se otrže od njegovih usana i podmetnu mu vrat. Jezik mu istog trenu prionu uz njega, prvi put joj je udahnuo miris. Bio mu je poznat – i omamljivao je.

Njene ruke nisu obraćale pažnju na njegov raskopčan kaiš, već su se kretale naviše, ka njegovom licu. Dodirivala ga je, prsti su joj bili nežni. Domileli su mu do vrata i odjednom snažno stisli.

„Voliš grubu igru“, promrmlja on.

„O, da“, izusti ona, sad čvrsto držeći prste desne ruke na njegovom dušniku.

Hteo je da joj smakne donji veš, ali ona odjednom kao da se odmače od njega, prepone joj više nisu bile tik uz njegove. Čuo je sebe kako hripa.

Pokuša da joj otrgne prste sa svog grla, ali oni ni makac. Bila je izuzetno jaka.

„Čuj, ne mogu da dišem...“, produhao je. Tad ugleda sjaj njenih očiju, dva blistava zrna u noći. Sad bez ikakve topline.

„Znam“, reče ona, a leva ruka se pridruži desnoj i zajednički mu skroz obuhvatiše grlo.

Nije bilo ni kašlja ni krkljanja, samo je sporo klonuo u njenim rukama dok je cedila život iz njega. Tiho je pao, a svaki šum utopio se u pijanom refrenu *Srećnog rođendana* što je dopirao iz bara.

Zagladila je suknju, sagla se da ukloni blekberi iz džepa na sakou tog čoveka, pa se zaputila u noć, ostavljajući za sobom miris da i dalje lebdi u vazduhu Luizijane.

PRVO POGLAVLJE

**Prethodnog dana
Vašington, ponedjeljak, 20. mart, 07.21**

„Tandara-broć, tandara-broć, tandara-broć. Bla-bla-truć i tandara-broć.“

Najpre je to u sebi razmišljala, a sad je izgovarala naglas, reči su jedrile na krilima vetra-jurišnika.

Megi Kostelo iskrenu zglob šake da još jednom pogleda na sat, peti put za tri minuta. Nema šanse da se izvuče: 7.21 izjutra, zakasniće. Ali nije ništa strašno. Čeka je samo susret u četiri oka s prokletim načelnikom personala u Beloj kući.

Jarosno je vrtela pedale, osećajući kako joj se grče listovi, a grudi joj pritiska težina. Niko joj nije rekao da će vožnja bicikla biti ovako naporna. Krivila je cigarete: bila je u boljoj kondiciji dok je pušila.

Toliko što se tiče novog početka. Nov posao, nov režim, tako je sebi rekla. Zdrava ishrana; više vežbe; dosta je padanja na nos od umora; gotovo je s kasnim leganjem. Ako postoji nekakav plus u tome što se odjednom našla sama, onda je sigurno u tome

što sad može svako jutro da započne vedra, i rano. I to ne rano tek po shvatanjima normalnog ljudskog čeljadeta, u šta je po Meginom računu svakako spadalo 7.21 izjutra. Ne, ona će svoj vašingtonski dan početi rano, pa joj sastanak u pola osam neće biti kao da se u gluvo doba noći sudarila s nekim. Ovoj novoj Megi pola osam će biti kao svaki drugi najobičniji trenutak usred radnog dana.

Tako je, u svakom slučaju, glasio plan. Možda se nije uklapala zato što se rodila i odrasla u Dublinu, a u Ameriku došla tek kao odrasla. Kakvo god da je objašnjenje, Megi je ubrzano dolazila do zaključka da je u urođenom neskladu sa svim tim blistavim, sjajnim žiteljima Vašingtona, sa uglačanim cipelama i besprekornom samodisciplinom, jer koliko god da se marljivo trudila da usvoji život tog grada, ustajanje u cik zore još je doživljavala kao okrutnu i neuobičajenu kaznu.

I eto je gde opet kasni, šišajući Avenijom Konektikat u vratolomnoj brzini i snagom volje zazivajući Dupontovu okretnicu da se pojavi na vidiku, ali znajući da će, čak i ako se ova ukaže, i dalje biti na još najmanje tri do pet minuta od Bele kuće, a to je pre no što će sajlom vezati bicikl, odraditi bezbednosnu proveru tako što će staviti tašnu i blekberi na pokretnu traku koja hrani džinovski skener, uleteti u ženski toalet, strgnuti sa sebe majicu i štipaljke za pantalone, ispljuskati se ispod miške, fenom doterati kosu, pa ugurati još znojavo telo u mrsku propisanu vašingtonsku uniformu, jedva nešto malo ženstveniju verziju muškog odela s košuljom – i nekim čudom preobraziti svoj lik iz neispavanog strašila u članicu Nacionalnog bezbednosnog veća i pouzdanog savetnika u Inostranim poslovima pri kabinetu predsednika Sjedinjenih Država.

Bilo je 7.37 kad je stala, zaduvana i još crvena u licu, pred Patrišu, sekretaricu Magnusa Longlija. Ova je kod Longlija radila već više od četrdeset godina, pričalo se; šušalo se da ju

je iskopao u čoporu daktilografkinja još prvog radnog dana u advokatskoj firmi svoga oca. Ta dvojka je prisutna bila oduvek; on spomenik u večnom Vašingtonu, ona njegov kameni podest.

Patriša je i prosledila Megi poziv na ovaj sastanak, telefonskom porukom koja ju je napola probudila u 6.29, samo da bi ponovo zapala u fatalni dremež koji je potrajao još dvadeset pet minuta.

„Čeka te“, reče Patriša škiljeći preko naočara – pričvršćenih uzicom oko vrata – taman toliko da joj uputi oštar pogled nezadovoljstva, što kasni, dabome, ali i iz drugih, važnijih razloga. Te hladne gušterske žmirkave oči su odmerile Meginu pojavu od glave do pete i ustanovile na njoj žalosne nedostatke. Megi pogleda naniže i sa izvesnim strahom shvati da su joj pantalone, sinoć tako brižljivo ispeglane u pripremi za današnji dan, ali jutros navučene nadvoje-natroje, sad nedopustivo izgužvane, a pri gležnju išarane linijom od maziva za bicikle. A tu je bila i njena jesenje rumena kosa, koju je, u znak lične bune, nosila dugu i razbarušenu u gradu gde žene po pravilu neguju kratke i poslovne frizure. Patrišin pogled je slikovitije od svake reči izražavao da nijedna mlada dama koja sebe poštuje ne bi, u njeno vreme, došla na posao tako odevena. Pa još u Belu kuću!

Megi još jedanput prođe rukom kroz kosu, u jalovom trudu da zavede malo reda, a onda kroči unutra.

Magnus Longli bio je veteran za sve poslove koji je još od karterovske ere obavljao službu ili u Domu, ili u Senatu, ili u Beloj kući. On je bio onaj nužni sedobradi nameštenik koji stvara ravnotežu – i primiruje svaku prisutnu brižnost – s predsednikovom mladošću i pomanjkanjem vašingtonskog neiskustva. „On zna gde su leševi zakopani“, tako su svi za njega govorili. „I ume da zakopa svaki novi.“

Njegova mršava, ostarela glava bila je pognuta kad je ona ušla, bio je zadubljen nad uredno složenom gomilom hartija,

sa olovkom u ruci. Nažvrljao je neku primedbu na margini pa tek onda digao pogled, otkrivajući lice čije su crte uvek ostajale spokojne i nepomućene. Još je imao svu kosu, sad belu, uredno začesljanu na razdeljak.

„Gospodine Longli“, reče Megi pružajući ruku. „Izvinjavam se što kasnim, bila sam...“

„Dakle, mislite da je sekretar odbrane seronja, je li tako, gospođice Kostelo?“

Već izednela od vratolomne vožnje bicikla, Megi oseti kako joj se grlo suši. Ruka joj, još pružena i zanemarena, klonu i drhtavo poseže ka naslonu stolice preko puta Longlija.

„Treba li da ponovim pitanje?“ Taj glas je bio dubok i snažan, iznenađenje od čoveka njegovih godina, s naglaskom što je škriputao prizvukom nasleđivanog novca i odrastanja u Aveniji Park. Longli je bio njujorški aristokrata; otac mu je bio Ruzveltov drugar. Govorio je onako kako govore Amerikanci u filmovima iz četrdesetih, sa izgovorom negde na pola Atlantika na putu do Engleske.

„Čula sam pitanje. Ali ga ne razumem. Nikad nisam nazvala...“

„Nemamo vremena za igrarije, gospođice Kostelo. Ne u ovoj kancelariji, u ovoj zgradi. Niti imamo vremena za takvo infantilno ponašanje kao što je *ovo*“ – ta reč beše naglašena snažnim dobovanjem prstiju po jednom jedinom listu papira.

Megi pokuša da zaviri u papir naopačke, odjednom prepuna straha. „Šta je to?“

„To je mejl koji ste napisali jednom svom kolegi iz Stejt departmenta.“

Polako poče da joj se uobličava sećanje. Pre dve večeri ostala je dugo na poslu. Pisala je Robu, koji je sedeo tamo preko, u odseku za Južnu Aziju. Spadao je među ono malo prisnih lica oko nje; nalik njoj, bio je veteran lobističkih grupa, organizacija

za pomoć, a s vremenom i mirovnih misija Ujedinjenih nacija po jezivim, zaboravljenim prikrajcima sveta.

„Da pročitam relevantni pasus kako bismo razjasnili stvar?“

Megi klimnu glavom, sećanje je bivalo sve manje maglovito.

Longli se nakašlja, teatralno. „Intel povodom Af-Paka predlaže blisku saradnju sa Islamabadom, i tako dalje, i tako dalje, ali izgleda da niko ne uspeva da dopre do onih seronja u Pentagonu...“

Imala je gadan predosećaj šta dalje sledi...

„...a naročito do glavnog seronje, dr Antonija Seronje lično.“ Spustio je papir na sto pa digao oči ka njoj, upućujući joj leden pogled.

Sad se svega sećala. Megino srce naglo zaošija i surva se pod grudi.

„Kao što već slutite, sekretar odbrane nije presrećan kad ga jedan zvanični službenik Bele kuće opiše takvim rečima.“

„Ali kako, je pobogu, uspeo...“

„Tako...“ Magnus Longli se isteže napred, preko stola, te mu Megi raspozna na obrazima prve naznake modrih pečata.

„Tako, gospođice Kostelo, što vaš prijatelj u Stejt departmentu nije toliko prepametan koliko vi to očigledno mislite. Prosledio je vaš predlog u vezi sa saradnjom obaveštajnih službi s Pakistanom kolegama u Pentagonu. Ali je zaboravio da upotrebi ono najvažnije dugme na ovim skalamerijama.“ Neodređeno mahnu u pravcu svog kompjutera, kojem je ekran, kako Megi primeti, bio isključen i vrlo verovatno prašnjav. „Dugme za brisanje.“

„Ne.“ Ovaj prestravljeni odgovor izleteo je u vidu šapata.

„O, da. Čitavu prepisku.“ Pružio joj je odštampane poruke.

Ona prelete pogledom, primeti spisak viših službenika Pentagona kojima je mejl prosleđen – među njima su bili i strogo probrani, izuzetno odani savetnici sekretara odbrane – i oseti

kako je prebledela kao krpa. Ponovo se zapilji u papir, upinjući se da ga snagom volje preobrazi u nešto drugo. Ali na njemu je, crno na belom, stajalo: *seronja*. Kako je, pobogu i zaboga, Rob mogao da načini takvu elementarnu grešku? Kako je mogla ona?

„Imate li nešto da izjavite u svoju odbranu?“

„Sigurni ste da on zna?“, upita ona slabunjavo.

Uputio joj je prvi nagoveštaj prezrivo osmeha.

„Možda mu pomoćnici nisu prosledili, možda nije stiglo do njega.“ Čula je u sopstvenom glasu očaj.

Longli izvi obrvama, kao da je pita da li zaista želi da tera raspravu tim smerom. „Upravo je on ovo i potegao sa mnom. U četiri oka, jutros. Hoće da smesta letite.“

„To je bila samo jedna reč u jednom mejlu. Za ime božje...“

„Nemojte sa mnom tim tonom, mlada damo.“

„To je samo kancelarijska zavatlancija. Jedna opaska...“

„Čitate li vi nekad novine, gospođice Kostelo? Ili možda radije čitate *blogove*?“ Ovo je izgovorio kao da je upravo namirisao štrokavu kuhinjsku krpu. „Možda Tviter?“

Megi zaključila da je ovo Longlijev štos, u sklopu izigravanja matorog smrada: nemoguće je da je baš toliko van svih tokova koliko voli da se pravi, s obzirom na to da toliko dugo opstaje u vrhu vašingtonske vlade. Pamtila je intervju koji je čitala na *Stajlu*, a gde je Longli tvrdio kako je poslednji put kročio u pozorište kad je gledao Deboru Ker i Berta Lankastera u *Odavde do večnosti*. „Jesam li nešto mnogo otad propustio?“, nehajno je upitao.

Sad je sedeo na svojoj stolici, opušten. „Jer možda ste negde saznali da naš sekretar odbrane nije – kako da se izrazim? – među najistaknutijim predsednikovim pristalicama.“

„Naravno da to znam. Adams se kandidovao protiv njega.“

„Dakle, *obavešteni* ste. Da. Možda će se čak ponovo kandidovati protiv njega.“

„Izazov u okviru stranke?“

„Nije to ništa nezamislivo. Predsednik je oko sebe okupio ekipu koju s poštovanjem nazivaju 'tim protivnika'. No kao što je i Linkoln znao, sve nek su i tim, ipak ostaju protivnici.“

„Dakle, on...“

„Dakle, on neće ovo dopustiti. Doktor Adams želi da pokaže mišiće, da potvrdi da njegov domašaj seže šire od Pentagona.“

„Što znači da želi da ja letim.“

Načelnik personala ustade. Megi nije bila sigurna da li se to začuo škripit stolice ili Longlijevih kolena.

„Eto na čemu smo. Konačna odluka nije Adamsova, naravno. Ona počiva u ovom zdanju.“

Šta to, do đavola, znači? *U ovom zdanju*? Hoće li Longli da kaže kako će odlučiti on – ili da će lično predsednik rešiti da li će Megi ostati na poslu ili ne?

Longli beše ispravio ramena kako bi izručio i završne opaske. „Gospođice Kostelo, strepim da ste zaboravili Longlijevo Prvo pravilo politike. U ovom gradu ne pišite ni poruku mlekadžiji ukoliko vam ne smeta da je vidite na prvoj strani *Vašington posta*. U gornjoj polovini.“

„Mislite da će Adams pustiti vest?“

„A mislite li vi? Da će oživeti priče o razdoru Bejker–Adams, implicitno stavljajući sebe u isti rang s predsednikom? Hvala lepo. On se u dvorište uvukao da bi pišao iz njega, a ne da bi zapišavao čitav tepih Ovalne sobe.“

„Zna li predsednik za to?“

„Vi ste, izgleda, zaboravili da je Stiven Bejker predsednik Sjedinjenih Američkih Država. Nije menadžer zadužen za *ljudske resurse*.“ Usta kao da su mu se sa odvratnošću zgrčila na tu frazu, kao da će mu izgovaranje takvog besmislenog novokomponovanog izraza zaprljati usne. „Ne bih da budem neprijatan, gospođice Kostelo. Ali za predsednika rade stotine ljudi. Vi

niste na tako visokom položaju da bi vaše zaposlenje bilo njegova briga. Sem ako ne postoji neki razlog da smatrate drugačije, u kom slučaju biste možda bili ljubazni da mi ga otkrijete.“

Dakle, to je značilo da konačna odluka počiva na Longliju. Otpievala je svoje. Megi je stiskala pesnice dok su se u njoj gložila dva poriva: bori se ili beži. Svakako je imala želju da zvekne ovog pritvornog podlaca koji je, izgleda, previše uživao u čitavoj situaciji; istovremeno je želela da pojuri kući i baci se pod jorgan. Trudeći se što je bolje mogla da se obuzda, ujela se za donju usnu, toliko snažno da je osetila cinkani ukus krvi.

Longli uzgredno pogleda na sat, originalni stari „patek filip“, elegantan, neupadljiv; besramno analogan. „Neko me čeka, gospođice Kostelo. Ne sumnjam da ćemo uskoro opet pričati.“ Ovo je značilo da je slobodna da ide.

Megi pri izlasku prođe pored Patriše, primetivši da ova čak ni pogled nije digla, a nekmoli da je pogleda u oči. Nesumnjivo je to bio izraz diskrecije kojoj se naučila za duge godine službe kod Magnusa Longlija; ovaj je u tim godinama verovatno šutnuo dovoljno ljudi da napuni Kenedijev stadion.

Strpela se dok se nije našla u svojoj ćelijici od kancelarije, osmini površine načelnikove kancelarije, i tek tad ljudski izdahnula vazduh.

Čim je bila sigurna da su se vrata zatvorila, podlakticom je zbrisala sve redom – dva klimatava stuba razvrstanih dokumenta, časopise, papirnate kese iz delikatesne radnje, izgledane olovke i drugo probrano đubre – s radnog stola na pod. Od tog pokreta joj je laknulo na otprilike tri petine sekunde. Skljokala se na stolicu.

Hoće li ovo biti priča godine, to kako je u šakama imala čudesnu priliku a carski je zajebala? Ma kakve godine, da neće

to biti priča njenog prokletog života? A sve samo usled jednog neopevano glupog trenutka nepromišljene iskrenosti. Nije baš da Adams nije seronja: jeste, i to prvoklasni. Ali sumanuto je naivno napisati to u mejlu. Koliko joj je godina? Još malo pa četrdeset, pobogu i zaboga. Kad će se naučiti pameti? Za nekog ko se raščuo kao spretan diplomata, mirovni pregovarač, mili bože! – uz svu tu silnu osetljivost, diskreciju i siguran pristup koji se u njenom poslu zahteva – zaista je kreten. *Tupadžijo*, maltene je začula svoju sestru Liz kako je zadeva na tobožnjem seljačkom irskom.

Ne može se reći da nije imala šansu. Kad se vratila iz Jerusalima – slavljena kao žena koja je konačno izazvala krupan napredak u bliskoistočnom mirovnom procesu – svi su joj govorili da sad može da bira. Našla se zasuta poslovnim ponudama, svaki analitički centar i univerzitet želeo je njeno ime u svom zaglavljju na hartiji. Mogla je da predaje međunarodne odnose na Harvardu ili da piše uvodnike u *Forin afersu*. Iz Ej-Bi-Sija dopro je šapat da bi uz dobru obuku – i primerenu garderobu – mogla postići uspeh „talenta“ za emisije uživo. Jedan urednik već joj je bio poslao rukom pisanu poruku: „Iskreno verujem da ste vi žena koja će u međunarodne odnose uneti seksepil.“

Ali ništa od nabrojanog nije bilo ono što joj je povratak u Ameriku, pre bezmalo tri godine, ispunilo srećnim uzbuđenjem. Umesto toga, i na veliko njeno čudo, veza s Jurijem je upalila. Dotad se pitala hoće li se pokazati kao nešto iole krupnije od čuvene vikend-romanse: uostalom, smuvali su se za vreme one najneobičnije i najnapetije nedelje u Jerusalimu, a on, izbezumljen od tuge jer su mu oba roditelja umrla u razmaku od nekoliko dana, maltene nije bio pri zdravoj pameti. Odavno je bila naučila da se drži sumnjičavo prema vezama rođenim na putovanju, naročito onima kojima sjaj i značaj podaruje

neprekidno prisustvo opasnosti i bliskost smrti. Ljubav među bombama se u tom trenutku čini predivnom, ali retko traje.

A ipak, kad ju je Juri pozvao da zajedno žive u njegovom stanu u Njujorku, nije odbila. Tačno je, nije baš mogla naterati sebe da se potpiše na tačkastoj liniji prijave zvaničnog boravišta: zadržala je svoj stan u Vašingtonu, s namerom da vreme raspodeli između ta dva mesta. Ali kad se to već desilo, i ona i Juri su naprosto ustanovili da većinu noći žele da provode u istom gradu – i u istom krevetu.

Delovalo je da nema razloga da se to ikad okonča. Ali neka-ko se, pre samo koju nedelju, našla kako sedi na stepenicama Linkolnovog spomen-doma i posmatra blistavi Vašington – sav ulickan i spreman za proglašenje novog predsednika – zajedno s Jurijem, koji joj isprekidanim glasom saopštava da su došli do kraja puta. Da je još voli, ali da više ne vidi svrhe ni u čemu. Ona je svoje odabrala, rekao je. Izglasala vlastitim stopalima, zaključivši da joj je rad važniji od svega drugog: „Ishod je taj, Megi, da ti je više stalo do Stivena Bejkera nego do mene. Ili do nas.“

I iako su joj se suze slivale niz obraze, nije bila u stanju da usprotivreći. Šta bi i mogla reći? On je u pravu: poslednjih godinu dana nije uložila u građenje života s njim, već u pomaganje Stivenu Bejkeru da postane najmoćniji čovek ovoga sveta. To što se izborio za predsedničko mesto – uprkos svim nepovoljnim izgledima – delovalo je maltene kao čudo. Toliko ju je ponela euforija te pobede da je zaboravila da posveti pažnje i sopstvenom životu. U nekom zakutku glave, mislila je kako će se usredsrediti na uspešnu vezu s Jurijem čim se sve vrati u normalu; zakrpiće sve rupe. Ali odjednom je bilo prekasno: on je svoju odluku doneo, i njoj nije preostajalo ništa što bi mogla reći.

Dakle eto gde je, opet iznova, sa još jednom vezom koju je i zvanično upropastila, i na pragu da izgubi upravo taj posao

koji joj je tu vezu i podrio. Takav je njen život neprestano. Daj Megi Kostelo mrvicu sreće i uspeha, i ona će oba zajebrati. Došlo joj je da zaurla kao drekavac, da izbaci iz sebe sve ogorčenje i jad: ali čak i u tom očaju znala je da neće to uraditi. Vašington je uštogljen grad. Ovde nisu poželjna nikakva otvorena ispoljavanja osećanja. I to je bio jedan od razloga što je počinjala da ga mrzi, iz dubine svoje irske duše. Zato je, umesto toga, zagnjurila glavu u šake i mrmljala sebi, bez kraja i konca: *Kretenu. Kretenu. Kretenu.*

Taj napad samoprezira prekide vibracija negde uz njenu butinu. Ona iskopa mobilni. Tamo gde je trebalo da se pojavio broj, samo je pisalo: *Identitet skriven.*

Javi se neki nepoznat glas, ne rekavši čak ni „dobar dan“. „Je li to Megi Kostelo?“

„Da.“

„Molimo da odmah dođete u rezidenciju. Želi da razgovara s vama.“

Zbunjena, Megi uzvratila: „Ko želi da razgovara sa mnom?“

„Predsednik.“